

מ"ת 33945/11/17 - מדינת ישראל נגד איתי קריגר

בית המשפט המחוזי בנצרת

07 דצמבר 2017

מ"ת 33945-11-17 מדינת ישראל נ'
קריגר(עציר)
33927-11-17

בפני כב' השופט זיאד הווארי, סגן נשיא
המבקשת: מדינת ישראל
נגד
המשיב: איתי קריגר (עציר)

נוכחים:

בשם המבקשת: עו"ד סיוון עמיר - אמן

בשם המשיב: עו"ד אבי ריכטמן

המשיב בעצמו - הובא

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה- לפי סעיף 329(א)(1),(2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

2. בכתב האישום נטען בתמצית, כי במהלך מספר שנים נתגלע סכסוך כספי בין המשיב ובין האגודה השיתופית בה התגורר. לאחר שהמשיב נמנע מלשלם את חובו לאגודה ולאחר שניתנו לו מספר הזדמנויות, הורה המתלונן, אשר עבד כמנהל האגודה וכמזכיר הקהילה, לנתק את חיבור החשמל לבית המשיב וכך נעשה ביום 2.11.17.

בעקבות כך, גמלה בליבו של המשיב ההחלטה לפגוע במתלונן. לשם כך, הגיע ביום 5.11.17 סמוך לשעה 09:30 בבוקר אל חנייה השמורה לרכב המתלונן סמוך למזכירות האגודה, כשהוא נושא עמו אקדח "ברטה" אותו נשא ברישיון ומחסנית ובה שלושה קליעים. במהלך ההמתנה למתלונן הוציא המשיב את האקדח והתאמן בירי. משבושש המתלונן להגיע, התקשר המשיב למזכירות האגודה ונמסר לו כי המתלונן יגיע לקראת שעת הצהריים. המשיב נשאר להמתין במקום וטען את האקדח.

בסמוך לשעה 11:30 הגיע המתלונן לחנייה. המשיב הסתיר את האקדח במעטפה וחיכה שהמתלונן יצא מהרכב, אז התקרב ונעמד בסמוך אליו. לאחר מכן הושיט את המעטפה לכיוון המתלונן ואמר לו "הבאתי לך מתנה". המתלונן התקרב אל המשיב וממרחק של חצי מטר ירה המשיב שלוש יריות לכיוון פלג גופו התחתון של המתלונן. לאחר מכן נמלט המשיב מהמקום, ובהמשך הסגיר עצמו למשטרה.

כתוצאה ממעשי המשיב נגרמו למתלונן פצעי ירי במפשעה, בחלק העליון של ירך ימין ובידו. הוא פונה לטיפול בבית החולים והושאר לאשפוז והשגחה למשך שלושה ימים.

5129371

3. עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

בדיון מיום 15.11.17, הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. בהסכמת המבקשת, נשלח המשיב לשם קבלת תסקיר מעצר בעניינו. ביום 30.11.17 התקבל התסקיר אשר בשורה התחתונה לא המליץ על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

4. בדיון לאחר קבלת תסקיר שב ב"כ המבקשת על הבקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. הפנה לעבירה המיוחסת למשיב כמו גם לאופן ביצועה, אשר מלמדים על המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו. עוד הפנה למסקנות תסקיר המעצר השלילי בעניינו וחששו של המתלונן מהמשיב.

מנגד ביקש ב"כ המשיב לשחרר את המשיב לחלופה המוצעת. ב"כ המשיב הפנה לגילו המבוגר - בן 71 - ולעברו הנקי. עוד העלה טענות בדבר הדרך בה התייחסה האגודה למשיב, אשר גרמה לו למצוקה נפשית קשה. הוסיף וטען כי החלופה והמפקחים המוצעים הינם ראויים.

שני הצדדים הפנו לפסיקה התומכת בטיעוניהם.

דין והכרעה

5. לא יכול להיות חולק על חומרת העבירה אשר מיוחסת למשיב, אשר עפ"י כתב האישום לקח לידי נשק חם וירה ממרחק של כחצי מטר לא פחות משלוש יריות לכיוון פלג גופו התחתון של המתלונן. לעניין זה כבר נקבע:

"אשר לבחינת חלופת מעצר, נוכח חומרת המעשים המיוחסים לעורר, אשר לכאורה לא היסס לירות באדם ממרחק מטרים ספורים, באופן שהביא לפגיעתו באורח קשה, איני רואה מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי שלפיה בשלב זה אין מקום לבחון חלופת מעצר. המסוכנות, חוסר המעצורים והאלימות המשתקפים במעשה המיוחס לעורר מן הראוי שיאויינו בדרך של מעצר מאחורי סורג ובריח". (בש"פ 4319/09 מוחמד אל עביד נ' מדינת ישראל (24.5.09)).

יתירה מכך, עובדות כתב האישום מלמדות כי המעשים המיוחסים למשיב נעשו לכאורה לאחר תכנון מדוקדק ומדויק, כאשר המשיב תכנן את ביצוע הירי מבעוד מועד, בחר את הקורבן מראש ואף המתין מספר שעות להגעתו על מנת לבצע את הירי. למותר לציין כי יש בנסיבות אלו כדי להעצים עד מאוד את המסוכנות העולה מן המשיב.

אולם, על אף חומרת העבירה המיוחסת למשיב ואופן ביצועה, נקבע לא אחת בפסיקה, כי ראוי שכל מקרה ייבחן בנפרד בהתאם לנסיבותיו הייחודיות:

"כידוע, חומרת העבירה כשהיא לעצמה, אינה מצדיקה מעצר עד תום ההליכים, וגם כאשר קיימת חזקת מסוכנות, העולה מנסיבות המקרה, עדיין חייב בית המשפט לשקול אם חלופת מעצר עשויה להשיג את מטרת המעצר. במקרים רבים אין בידי הנאשם דרך להוכיח בראיות חיצוניות כי הוא לא ינצל את חלופת המעצר באופן שיסכן את בטחון הציבור, או ישבש את הליכי המשפט, או יפגע בדרך אחרת במטרות המעצר. לפיכך, במקרים כאלה חייב השופט לסמוך במידה רבה על הרקע של הנאשם, ובעיקר על הרקע העברייני ככל שהוא משתקף במרשם הפלילי, ועל התרשמות אישית מן הנאשם ומנסיבות המקרה" (ראה בש"פ 3442/98 מדינת ישראל נ' אייל מלכה, תק-על (2)98, 1161).

עוד הדגיש בית המשפט העליון כי:

"המעצר אינו מקדמה על חשבון העונש ואינו מיועד להשיג מטרה של הרתעה וכל מקרה נבחן לנסיבותיו הן באשר לקיום ראיות לכאורה והן באשר לאפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של נאשם פחותה (הוראות סעיף 21 (ב) (1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996). אכן כל מקרה צריך להיבחן לנסיבותיו ועל אחת כמה וכמה בשלב ההחלטה על מעצר עד תום ההליכים, עת עומדת לנאשם חזקת חפות" (בש"פ 2506/05 תומר טקשה נ' מדינת ישראל, תק-על 2005 (1) 4872).

בעניינו, המשיב הינו אדם מבוגר (יליד 1947), ללא כל עבר פלילי. נראה אם כן כי המדובר באדם, אשר טרם ביצע המיוחס לו לכאורה, ניהל אורח חיים נורמטיבי. עם זאת כעולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו, המשיב נקט בעמדה קורבנית, מצמצמת והגנתית והתקשה להתבונן בצורה מעמיקה בנסיבות הרגשיות הפנימיות של התנהלותו ובחירותיו האישיות. שירות המבחן התרשם כי המשיב מתקשה להתבונן בחלקים המורכבים באישיותו והעריך כי קיים סיכון בינוני- גבוהה להישנות התנהגות דומה בעתיד.

שירות המבחן אף בחן את החלופה המוצעת בעניינו של המשיב בבית אמו או בבית אחותו, אולם גילה כי המפקחים המוצעים מגלים הזדהות עמדתו הקורבנית וההגנתית של המשיב ונתנו להתנהגותו הסבירים. שירות המבחן התרשם כי האם אינה מתאימה לשמש כמפקחת. כך גם באשר למפקחים המוצעים האחרים, לא ברורה מידת יכולתם לפעול מול המשיב באופן אסרטיבי ולזהות הידרדרות אפשרית במצבו. נוכח האמור העריך שירות המבחן כי מסוכנותו של המשיב עולה על יכולתם של המפקחים המוצעים להציב לו גבולות ועל כן לא בא בהמלצה על שחרור המשיב ממעצר.

כידוע, תסקירי שירות המבחן אינם מחייבים את בית המשפט, אולם בהיותו של שירות המבחן הגורם המקצועי ובעל המומחיות בעניין, ראוי כי בית המשפט ייתן משקל גדול לעמדתו. עמדה על הדברים כב' השופטת ארבל בבש"פ 5371/08 אליאור אומזגין נ' מדינת ישראל, תק-על 2008(3), 458.

"אמנם, תסקיריו של שירות המבחן הינם בגדר המלצה בלבד ובית המשפט הינו עצמאי ובלתי תלוי בהפעלת שיקול דעתו (בש"פ 8902/02 נבולסי נ' מדינת ישראל (לא פורסמה, 30.10.2002)). יחד עם זאת, חשיבותו של שירות המבחן, בהיותו הגורם בעל הכלים המקצועיים להעריך בשלב המעצר את מסוכנותו של נאשם ואת התאמתן של החלופות המוצעות כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו, הינה רבה".

דומני כי לנוכח המסוכנות האינהרנטית העולה ממעשי המשיב, ברור הוא כי אין כל מקום להורות על שחרורו לחלופה המוצעת, אף אילו הייתי סבור כי נוכח נתוניו האישיים של המשיב, לרבות גילו ועברו הנקי ניתן לשקול חלופת מעצר בעניינו הרי שנוכח המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו, על החלופה האפשרית להיות חלופה הדוקה ביותר ומגובה במפקחים מהימנים ביותר ובעלי יכולת ממשית להוות גורם מציב גבולות למשיב. ברור הוא כי נוכח האמור בתסקיר המעצר, אין המפקחים המוצעים עומדים במבחן זה.

לאמור ניתן להוסיף את ההלכה הידועה כי השמתו של אדם במעצר בית, בבית משפחתו ובפיקוחם של בני המשפחה הינה דרך בעייתית מעצם טבעה (ראו בש"פ 2663/09 מדינת ישראל נ' פלוני, (29.3.09)).

לא מצאתי בטענות ב"כ המשיב אודות היחס לו זכה המשיב מהאגודה כדי להפחית ממסוכנותו, ואולי ההפך הוא הנכון, שכן מי יתקע לנו כף כי המשיב לא יחוש שוב "מצוקה נפשית נוראית" כדבריו. אציין כי נתתי משקל, גם

אם נמוך, לתחושותיו של המתלונן ולפחד שהוא עדיין חש מן המשיב.

סוף דבר, סבור אני כי נוכח המסוכנות הנשקפת מן המשיב, לא ניתן להשיג את תכלית המעצר בחלופת המעצר המוצעת. ככל שיעלה בידי המשיב למצוא חלופה אחרת, בפיקוח מפקחים שונים מאלו שהוצגו בפני שירות המבחן, יוכל להגיש בקשה לעיון חוזר וזאת תישקל לאחר קבלת תסקיר משלים של שירות המבחן.

6. אי לכך ולאור האמור לעיל, אני מורה על מעצרו של המשיב על לתום ההליכים.

ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשע"ח, 07/12/2017 במעמד הנוכחים.

זיאד הווארי, סגן נשיא

הוקלד על ידי ערין בראנסה